ฎีกาตัดสินเกี่ยวกับปัญหาข้อกฎหมาย

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1078/2511	พนักงานอัยการประจำศาลจังหวัดตะกั่วป่า	โจทก์
	นายประสาน ธงไชย	จำเลย

ป.อ. มาตรา 295, 391

กรณีที่จำเลยใช้กำลังทำร้ายภรรยาของตน แม้จะ 6 แห่ง ก็เป็นเพียงรอยช้ำ อันไม่ปรากฏขนาดว่าใหญ่โตแค่ไหน และอาจรักษาหายได้ภายใน 5 วันเท่านั้น จึงไม่ส่งผลให้เป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กายหรือจิตใจของภรรยาของจำเลยได้ ไม่เป็นความผิดตามมาตรา 295 แต่ผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 391

โจทก์ฟ้องว่าจำเลยใช้กำลังกาย เตะ ถีบ ชกต่อยร่างกายนางเจริญศรี ต้นทอง ภรรยาตนเองหลายครั้งจนนางเจริญศรีล้มลงได้รับบาดแผลถึงบาดเจ็บ ขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 295

จำเลยให้การรับสารภาพ

ศาลชั้นต้นเห็นว่า บาดแผลเป็นรอยช้ำ ไม่ใช่บาดแผลถึงบาดเจ็บตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 295 แต่เป็นการใช้กำลังกายทำร้ายผู้อื่นไม่ถึงกับเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กายหรือจิตใจ พิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 391 ให้ปรับ 200 บาทจำเลยให้การรับสารภาพมีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามมาตรา 78 คงปรับ 100 บาท

โจทก์อุทธรณ์ขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 295

ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน

โจทก์ฎีกา

ศาลฎีกาเห็นว่า กรณีที่จำเลยใช้กำลังทำร้ายภรรยาของตนแม้จะมีแผล 6 แห่ง ก็เป็นเพียงรอยช้ำ อันไม่ปรากฏขนาดว่าใหญ่โตแค่ไหน และอาจรักษาหายได้ภายใน 5

วัน เท่านั้น จึงไม่ส่งผลให้เป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กายหรือจิตใจภรรยาของจำเลยได้ ไม่เป็นความผิดตามมาตรา 295 แต่ผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 391

พิพากษายืน ยกฎีกาโจทก์

(พันธ์ นัยวิฑิต - วิเชียร เศวตรุนทร์ - เนิ่น กฤษณะเศรนี)

<u>หมายเหตุ</u>

<u>ฎีกาตัดสินเกี่ยวกับปัญหาข้อกฎหมาย</u>

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 149/2520	พนักงานอัยการจังหวัดนครราชสีมา	โจทก์
	นายชุนเต็ก แซ่ลี้	จำเลย

ป.อ. มาตรา 391

บาดแผลถูกฟันด้วยมีดดาบ 2 แผล กว้าง 1 ซ.ม. ยาว 2 ซ.ม.ลึกหนังถลอก ไม่ถึงเป็นอันตรายแก่กายตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา391

(มาโนช จรมาศ - สมชัย ทรัพยวณิช - ประเสริฐ วราภรณ์)

<u>หมายเหตุ</u>

<u>ฎีกาตัดสินเกี่ยวกับปัญหาข้อกฎหมาย</u>

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3442/2527	พนักงานอัยการจังหวัดฉะเชิงเทรา	โจทก์
	นายปรีชา รอดสา	จำเลย

ป.อ. มาตรา 295, 391

จำเลยเพียงแต่ใช้มือทำร้ายผู้เสียหาย ผู้เสียหายมีบาดแผลช้ำบวม 2 แห่ง ไม่มีโลหิตออก แม้แพทย์ลงความเห็นว่าจะหายเป็นปกติภายใน 10 วัน ก็เป็นเพียงการคาดคะเน เพราะอาจจะหายก่อน 10 วันก็ได้ จำเลยจึงคงมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 391 เท่านั้น

โจทก์ฟ้องว่า จำเลยใช้มือชกต่อยทำร้ายร่างกายนางพาชื่นผู้เสียหาย 2 ทีถูกที่ปากและขมับด้านซ้าย เป็นเหตุให้ผู้เสียหายได้รับอันตรายแก่กายถึงบาดเจ็บขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 295

จำเลยให้การรับสารภาพ

ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 295

จำเลยอุทธรณ์

ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยว่า จำเลยใช้มือชกต่อยผู้เสียหาย 2 ที มีบาดแผลช้ำบวม ยังถือไม่ได้ว่าได้รับอันตรายแก่กายหรือจิตใจตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 295 พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 391

โจทก์ฎีกา

ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงเป็นอันยุติลงตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ว่า จำเลยใช้มีดชกต่อยทำร้ายร่างกายผู้เสียหาย 2 ที มีบาดแผลช้ำบวม โดยมีรอยแดงช้ำที่มุมปากด้านซ้ายขนาด 2x2 เซนติเมตร และรอยช้ำบวมที่บริเวณขมับด้านซ้ายขนาด 1x2 เซนติเมตร ไม่มีเลือดออก แพทย์ลงความเห็นว่าจะหายเป็นปกติภายใน 10 วัน เห็นว่าจำเลยเพียงแต่ใช้มือทำร้ายผู้เสียหายเท่านั้นและบาดแผลที่ผู้เสียหายได้รับทั้งสองแห่งเพียงแต่ช้ำบวม ไม่มีโลหิตออกทั้งการที่แพทย์ลงความเห็นว่าจะหายเป็นปกติภายใน 10 วันนั้น ก็เป็นแต่การคาดคะเน บาดแผลดังกล่าวอาจจะหายภายในเวลาไม่ถึง 10 วันก็ได้ เมื่อพิเคราะห์ถึงการกระทำของจำเลยและบาดแผลที่ผู้เสียหายได้รับประกอบกันแล้ว เห็นว่าจำเลยคงมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 391 เท่านั้น

พิพากษายืน

(อำนวย อินทุภูติ - ดำริ ศุภพิโรจน์ - สมศักดิ์ เกิดลาภผล)

<u>หมายเหตุ</u>

<u>ฎีกาตัดสินเกี่ยวกับปัญหาข้อกฎหมาย</u>

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 7665/2544	พนักงานอัยการประจำศาลจังหวัดสวรรคโลก	โจทก์
	นายมานัสหรือต๋อง พัวศรีพันธุ์ ที่ 1 กับพวก	จำเลย

ป.อ. มาตรา 295, 391

ป.วิ.อ. มาตรา 192 วรรคสุดท้าย

ผู้เสียหายมีบาดแผลถลอกและฟกช้ำที่คอด้านขวาขนาด 1 x 2 เซนติเมตร และมีบาดแผลถลอกฟกช้ำที่โหนกแก้มซ้ายขนาด 1 x 1 เซนติเมตร แพทย์มีความเห็นว่าเกิดจากถูกของแข็งไม่มีคมกระแทกโดยแรง ใช้เวลารักษาประมาณ 7 วัน จะหายเป็นปกติ ถือได้ว่าเป็นบาดแผลเล็กน้อยไม่ถึงกับเป็นเหตุให้ผู้เสียหายได้รับอันตรายแก่กายหรือจิตใจ เป็นความผิดตาม ป.อ. มาตรา 391 แม้โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยในความผิดฐานร่วมกันทำร้ายร่างกายผู้เสียหายตาม ป.อ. มาตรา 295 แต่ความผิดดังกล่าวย่อมรวมถึงการใช้กำลังทำร้ายผู้อื่นโดยไม่ถึงกับเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กายหรือจิตใจตามมาตรา 391 ด้วย ถือได้ว่าความผิดตามฟ้องรวมการกระทำหลายอย่าง ซึ่งแต่ละอย่างอาจเป็นความผิดได้อยู่ในตัวเอง เมื่อทางพิจารณาได้ความว่าการกระทำของจำเลยเป็นความผิดตามมาตรา 391 ศาลฎีกาก็มีอำนาจลงโทษจำเลยในการกระทำตามที่พิจารณาได้ความได้ ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 192 วรรคสุดท้าย

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสี่ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓ , ๘๓ , ๙๑ , ๒๙๕ , ๓๕๘ , ๓๖๔ , ๓๖๕ ริบของกลาง และนับโทษจำเลยที่ ๑ ต่อจากโทษในคดีอาญาหมายเลขดำที่ ๔๘๑/๒๕๔๐ ของศาลชั้นต้น

จำเลยทั้งสี่ให้การปฏิเสธ แต่จำเลยที่ ๑ รับว่าเป็นบุคคลเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์ขอให้นับโทษต่อ

ศาลชั้นต้นพิจารณาแล้วพิพากษาลงโทษจำเลยที่ ๒ และที่ ๔ ยกฟ้องจำเลยที่ ๑ และที่ ๓

โจทก์อุทธรณ์ โดยอธิบดีอัยการเขต ๖ ซึ่งได้รับมอบหมายจากอัยการสูงสุดรับรองให้อุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริง

ศาลอุทธรณ์ภาค ๖ พิพากษายืน

โจทก์ฎีกา โดยอัยการสูงสุดรับรองให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง

ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า? โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยที่ ๒ และที่ ๔ ในความผิดฐานร่วมกันทำร้ายร่างกายผู้เสียหายตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๙๕ ประกอบด้วยมาตรา ๘๓ แต่ความผิดดังกล่าวย่อมรวมถึงการใช้กำลังทำร้ายผู้อื่นโดยไม่

ถึงกับเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กายหรือจิตใจตามมาตรา ๓๙๑ ด้วย ถือได้ว่าความผิดตามฟ้องรวมการกระทำหลายอย่าง ซึ่งแต่ละอย่างอาจเป็นความผิดได้อยู่ในตัวเอง เมื่อทางพิจารณาได้ความว่า การกระทำของจำเลยที่ ๒ และที่ ๔ เป็นความผิดตามมาตรา ๓๙๑ ศาลฎีกาก็มีอำนาจลงโทษจำเลยที่ ๒ และที่ ๔ ในการกระทำตามที่พิจารณาได้ความได้ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๙๒ วรรคสุดท้าย?

พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยที่ ๒ และที่ ๔ มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๙๑ ประกอบด้วยมาตรา ๘๓?

(กำพล ภู่สุดแสวง - วสันต์ สร้อยพิสุทธิ์ - สุรชาติ บุญศิริพันธ์)

ศาลจังหวัดสวรรคโลก - นายธีระวัฒน์ สินธุวงษ์

ศาลอุทธรณ์ภาค 6 - นายอุดม สิทธิวิรัชธรรม

<u>หมายเหตุ</u>

<u>ฎีกาตัดสินเกี่ยวกับปัญหาข้อกฎหมาย</u>

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 708/2536	พนักงานอัยการ จังหวัด ระยอง สิบตำรวจโท สำเร็จ ผล งาม	โจทก์ จำเลย

ป.อ. มาตรา 391

จำเลยเพียงแต่ใช้มือทำร้ายผู้เสียหายและบาดแผลที่ผู้เสียหายได้รับเพียงแต่ช้ำบวมที่หัวคิ้วขวาเท่านั้นไม่มีโลหิตออก ทั้งการที่แพทย์ลงความเห็นว่าบาดแผลจะหายภายใน 10 วัน นั้น ก็เป็นแต่การคาดคะเน บาดแผลดังกล่าวอาจจะหายภายในเวลาไม่ถึง 10 วันก็ได้ พิเคราะห์ถึงการกระทำของจำเลยและบาดแผลที่ผู้เสียหายได้รับประกอบด้วย แสดงว่าจำเลย คงมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 391

โจทก์ฟ้องและขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 295

จำเลยให้การปฏิเสธ

ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดฐานทำร้ายร่างกายตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 295 ลงโทษจำคุก 2 เดือน ปรับ 2,000 บาท โทษจำคุกรอการลงโทษไว้มีกำหนด 1 ปี ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 ไม่ชำระค่าปรับให้กักขังแทนตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30

จำเลยอุทธรณ์

ศาลอุทธรณ์พิพากษากลับ ให้ยกฟ้อง

โจทก์ฎีกา

ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "พิเคราะห์แล้ว ข้อเท็จจริงรับฟังได้ในเบื้องต้นว่าตามวันเวลาและสถานที่เกิดเหตุ นายสนิทหรือมานิตย์คุ้มหอม ผู้เสียหายขับรถยนต์ปิกอัพนำหมูไปให้หมวดพิษณุที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอแกลง จังหวัดระยอง ได้ถูกคนร้ายชกที่หัวคิ้วขวา 1 ครั้ง มีอาการบวมช้ำ ปรากฏตามรายงานผลการตรวจชันสูตรบาดแผลท้ายฟ้อง ปัญหาวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์มีว่าจำเลยเป็นคนชกผู้เสียหายหรือไม่ โจทก์มีผู้เสียหายเบิกความว่าเมื่อผู้เสียหายจอดรถแล้วเปิดประตูรถลงมาก็พบจำเลยกับคนงานก่อสร้าง ผู้เสียหายร้องถามว่าหมวดพิษณุอยู่หรือไม่จำเลยตอบว่า ไม่ใช่เวรของหมวดพิษณุ มึงมาทำไม ผู้เสียหายตอบว่า เอาหมูมาให้ จำเลยว่า ทำไมไม่ให้ สวญ.แดกเสียเลยผู้เสียหายตอบว่าหมูของผมผมจะให้ใครก็ได้ ผมมีตั๋ว จำเลยพูดว่าไอ้นี่เสียงดังเดี๋ยวล่อซะเลยและเดินมาหาผู้เสียหายที่รถผู้เสียหายเกรงจะมีเรื่อง จึงนำหมูไปฝากเจ้าพนักงานตำรวจคนอื่นไว้แล้วเดินกลับมาที่รถ จำเลยเดินตามหลังผู้เสียหายมาพูดว่า มึงแน่เหลือเกิน ผู้เสียหายจึงตอบว่า แน่ไม่แน่ก็อยู่แกลงมาถึง 29 ปีแล้ว แล้วก็ถูกชกหน้าล้มลง และเห็นจำเลยยืนอยู่พร้อมคนงานอีก 2-3 คน แต่จำเลยยืนอยู่ใกล้ที่สุด เมื่อผู้เสียหายลุกขึ้นและเอะอะโวยวาย จำเลยจึงเดินหนีไป โจทก์มีนายประกิจบำรุง ลูกจ้างของผู้เสียหายซึ่งนั่งอยู่ในรถยนต์ปิกอัพเบิกความว่า พยานนั่งหลับอยู่ในรถ ตื่นขึ้นเพราะได้ยินเสียงเอะอะ เห็นจำเลยซึ่งแต่งเครื่องแบบชกผู้เสียหายล้มลงสนับสนุนคำเบิกความของผู้เสียหาย เห็นว่า ผู้เสียหายเป็นพ่อค้าจำเลยเป็นเจ้าพนักงานตำรวจ โดยปกติแล้วพ่อค้ามักไม่ประสงค์จะมีเรื่องกับเจ้าพนักงานตำรวจ การที่ผู้เสียหายกล้าเบิกความยืนยันว่าเชื่อว่าจำเลยชกผู้เสียหายจึงมีเหตุผลให้เชื่อได้ว่าเป็นความจริง ทั้งโจทก์ยังมีนายประกิจเบิกความยืนยันเห็นจำเลยชกผู้เสียหายอีกด้วย ข้อสงสัยที่ว่าอาจจะเป็นคนงานก่อสร้างชกผู้เสียหายนั้น เห็นว่า ผู้ที่โต้แย้งอยู่กับผู้เสียหายมีจำเลยแต่เพียงผู้เดียว คนงานก่อสร้างมิได้มีส่วนโต้เถียงด้วยและตามคำเบิกความของผู้เสียหายก็ปรากฏว่าจำเลยได้พูดว่าไอ้นี่เสียงดัง เดี๋ยวล่อซะเลย อันเป็นการขู่จะทำร้ายผู้เสียหายมาก่อนอีกด้วย ข้อเท็จจริงฟังได้โดยปราศจากข้อสงสัยว่า จำเลยเป็นคนชกผู้เสียหายดังฟ้อง ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษายกฟ้อง ไม่ต้องด้วยความเห็นของศาลฎีกา ฎีกาของโจทก์ฟังขึ้น อนึ่งข้อเท็จจริงได้ความว่า จำเลยเพียงแต่ใช้มือทำร้ายผู้เสียหายและบาดแผลที่ผู้เสียหายได้รับเพียงแต่ช้ำบวมที่หัวคิ้วขวาเท่านั้นไม่มีโลหิตออกทั้งการที่แพทย์ลงความเห็นว่า บาดแผลจะหายภายใน 10 วันนั้นก็เป็นแต่การคาดคะเน บาดแผลดังกล่าวอาจจะหายภายในเวลาไม่ถึง10 วัน ก็ได้ เมื่อพิเคราะห์ถึงการกระทำของจำเลยและ

บาดแผลที่ผู้เสียหายได้รับประกอบกันแล้ว เห็นว่าจำเลยคงมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 391 เท่านั้น ปัญหานี้เป็นปัญหาเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชนแม้คู่ความมิได้ยกขึ้นฎีกาศาลฎีกาก็มีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยได้เอง"

พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 391 จำคุก 1 เดือน ปรับ 1,000 บาท โทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้มีกำหนด 1 ปี ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 ไม่ชำระค่าปรับให้กักขังแทนตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 นอกจากที่แก้คงให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์

(เธียรไท สุนทรนันท - นำชัย สุนทรพินิจกิจ - สุชาติ สุขสุมิตร)

<u>หมายเหตุ</u>

<u>ฎีกาตัดสินเกี่ยวกับปัญหาข้อกฎหมาย</u>

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 962/2535	พนักงานอัยการ กองคดี ศาลแขวง พระนครใต้	โจทก์
	โจทก์ร่วม	โจทก์
	นาย ประยงค์ พิพัฒน์ ธรรม	โจทก์
	นาย สาลี่ ทอง อา รี ย์	จำเลย

ป.อ. มาตรา 295, 391

โจทก์ร่วมมีบาดแผล 2 แห่ง คือที่ใต้ศอกขวา แผลยาวประมาณ2 เซนติเมตร ลึกใต้ผิวหนังและบวม กับที่หางตาขวาบวมแดงพื้นที่ประมาณ 1x1 เซนติเมตร แพทย์ลงความเห็นว่าแผลถูกของแข็งรักษาประมาณ 7 วัน ถือเป็นบาดแผลเล็กน้อยไม่ถึงบาดเจ็บจนเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กายตาม ป.อ. มาตรา 391.

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 295

จำเลยให้การปฏิเสธ

ระหว่างพิจารณา นายประยงค์ พิพัฒน์ธรรม ผู้เสียหายยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ ศาลชั้นต้นอนุญาต

ศาลชั้นต้นพิจารณาแล้ว พิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 295 ลงโทษจำคุก 2 เดือน ปรับ 2,000 บาทโทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้มีกำหนด 2 ปี ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 56 ไม่ชำระค่าปรับจัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30

จำเลยอุทธรณ์

ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 391 ให้ลงโทษจำคุก 1 เดือน ปรับ 1,000 บาท นอกจากที่แก้คงให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น

โจทก์ฎีกา

ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ตามรายงานการตรวจชันสูตรบาดแผลของแพทย์โจทก์ร่วมมีบาดแผล 2 แห่ง คือ (1) ใต้ศอกขวาแผลยาวประมาณ 2เซนติเมตร ลึกใต้ผิวหนังและบวม (2) หางตาขวาบวมแดงพื้นที่ประมาณ1x1 เซนติเมตร แพทย์ลงความเห็นว่าแผลถูกของแข็ง รักษาประมาณ7 วันถือเป็นบาดแผลเล็กน้อยไม่ถึงบาดเจ็บจนเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กาย จำเลยคงมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 391

พิพากษายืน.

(ประพัฒน์ อุชุภาพ - บุญส่ง วรรณกลาง - สะสม สิริเจริญสุข)

<u>หมายเหตุ</u>

<u>ฎีกาตัดสินเกี่ยวกับปัญหาข้อกฎหมาย</u>

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 440/2530

พนักงานอัยการศาลแขวงพระนครใต้ โจทก์
นายธนกิจ ฉันทโรจน์สกุล จำเลย

ป.อ. มาตรา 295, 391

จำเลยเพียงแต่ใช้มือตบตี และใช้ไม้ไผ่ผ่าซีกขว้างผู้เสียหายโดยไม่ปรากฏว่าไม้ไผ่ดังกล่าวมีขนาดใหญ่เล็กเพียงใด บาดแผลที่ผู้เสียหายได้รับก็เป็นเพียงรอยถลอกไม่มีโลหิตไหล อีกแห่งหนึ่งเพียงแต่บวมเมื่อกดตรงที่บวมจึงเจ็บและจะรักษาหายได้ในเวลาประมาณ 5 วัน ซึ่งเป็นเพียงการคาดคะเนของแพทย์ความจริงอาจจะหายเป็นปกติภายในเวลาไม่ถึงกำหนดที่กะประมาณไว้ก็ได้ จำเลยคงมีความผิดฐานทำร้ายร่างกายผู้อื่นโดยไม่ถึงกับเป็นอันตรายแก่กายหรือจิตใจตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 391 เท่านั้น

โจทก์ฟ้องว่า จำเลยได้ใช้กระบอกไม้ไผ่ผ่าซีกหลายชิ้นขว้างถูกบริเวณใบหน้านางนงเยาว์ ชโลธร ผู้เสียหาย และใช้กำลังกายตบตีบริเวณใบหน้าของผู้เสียหาย เป็นเหตุให้ได้รับอันตรายแก่กาย ขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๙๕

จำเลยให้การรับสารภาพ

ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๙๕ จำคุก ๒ เดือน จำเลยให้การรับสารภาพลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๗๘ คงจำคุก ๑ เดือน โทษจำคุกให้เปลี่ยนเป็นกักขังแทน

จำเลยอุทธรณ์

ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน

จำเลยฎีกา

ศาลฎีกาวินิจฉัยข้อกฎหมายว่า จำเลยเพียงแต่ใช้ไม้ไผ่ผ่าซีกขว้างผู้เสียหายโดยไม่ปรากฏว่าไม้ไผ่ดังกล่าวมีขนาดใหญ่เล็กเพียงใด ส่วนการใช้กำลังกายประทุษร้ายก็เป็นเพียงใช้มือตบตีเท่านั้น บาดแผลที่ผู้เสียหายได้รับทั้ง ๒ แห่งก็เป็นเพียงรอยถลอกซึ่งไม่มีโลหิตไหลอีกแห่งหนึ่งก็เป็นเพียงบวมถ้ากดลงตรงที่บวมจึงจะมีอาการเจ็บและจะ

รักษาหายได้ในเวลาประมาณ ๕ วันก็เป็นเพียงการคาดคะเนของแพทย์ซึ่งความจริงอาจจะหายเป็นปกติภายในเวลาไม่ถึงกำหนดตามที่แพทย์กะประมาณไว้ก็ได้ เมื่อพิเคราะห์ถึงการกระทำของจำเลยและลักษณะของบาดแผลที่ผู้ได้รับประกอบกันแล้ว ศาลฎีกาเห็นว่า จำเลยคงมีความผิดฐานทำร้ายร่างกายผู้อื่นโดยไม่ถึงกับเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กายหรือจิตตใจตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๙๑ เท่านั้น

พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๙๑ ให้ลงโทษปรับจำเลย ๑,๐๐๐ บาท จำเลยให้การรับสารภาพเป็นเหตุบรรเทาโทษลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๗๘ คงปรับ ๕๐๐ บาท บังคับค่าปรับตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๙, ๓๐.

(มาโนช เพียรสนอง - สุพจน์ นาถะพินธุ - สืนวล คงลาภ)

ศาลแขวงพระนครใต้ - นายพิษณุ ดำรงเกียรติวัฒนา

ศาลอุทธรณ์ - นายประศาสน์ ธำรงกาญจน์

<u>หมายเหตุ</u>